

Евелина Рудан

Увјерљив врт

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
• СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ •
КРАЉЕВО

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ВЕРСОПОЛИС
књигадруга

Уредници
Ана Гвозденовић
Дејан Алексић

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Евелина Рудан

УВЈЕРЉИВ ВРТ

УВЈЕРЉИВ ВРТ

САМО

сам си и само је све твоје
док лампе свијетле
док људи ходају
док кишобрани губе равнотежу
и мрави зачуђено гледају
како им је макло кућу
и однијело живицу

сам си и само је све твоје
штогод се причало
камогод се кретало
и какогод се бивало
сам си и само је све твоје
твој страх, твоја радост
твоја јутра и твоја кошуља
која се сама суши
на овом топлим поподневном сунцу
које је исто само
и које ти неће олакшати

МОДРА ГАЛИЦА

трачак модре галице на зиду
увјерава ме да овдје живе виноградари
да је то права виноградарска земља
и да љубитељи дрењина немају ту што тражити,
али ја сам упорна и хтјела бих објаснити,
да и дрењине имају своје чари:
она промјена од зелене, свјетлоцрвене до тамне
попут крви међу још зеленим лишћем
па облик умањеног свемирског брода
па употребна вриједност наушнице нпр.
к томе сок, мармелада или пејзаж
на слици фламанског мајстора који је посјетио Италију
или било којег другог мајстора,
зар то није довољно барем за сумњу
ако не за вјеру,
али не,
виноградарима нитко неће хвалити дрењине
ни боју им, ни сок, ни облик, ни слику,
виноградари знају све о вину које је храна
о вину које је пјесма, о вину које се точи
још од младе цетињанке или андалужанке
или неке друге младе која тијешти грожђе ногама
и притом јој тамни сок боји листове и кољена
јер право је вино само црно
црно попут мјесеца које су појели вукодлаци
у тој земљи с трачком модре галице на зиду

УВЈЕРЉИВ ВРТ

кроз улазна врата, па кроз ходник до стражњих
врата кроз која се улази у
врт
врло увјерљив врт
можеш доћи кадгод пожелиш
обично ме нема тамо
обично нема ни других
(али се остави секретарица
или написана порука)
и можеш сјести на клупу испод прозора
и можеш јести на клупи испод прозора
и можеш гледати
све на клупи испод прозора
откуд пуца видик на врт
врт изгледа као атриј у фрањевачком самостану
(рецимо на Трсату гдје исповиједају на Велику Госпу)
само што има шетање
шетање биљака
у свако доба дана и ноћи
оне, биљке, мирно и ненаметљиво шећу
једино је бршљан нешто немирнији, а папрат спорија
али то ништа не мијења
на увјерљивости

ОДЛАЗАК

одлазе ствари, људи и птице
одлазе урешени и обучени
на променадама
које се тако више не зову
одлазе
свима видим само потиљак
равна леђа и ногавице хлача
оне клопарају око пета
у сјајним тамноцрвеним ципелама
те су ципеле каткад ја
а каткад нису

ЛОМБАРДИЈА

Ломбардија је једна стамена покрајина,
стамена толико да не знам
на коју бих је точно карту уцртала,
свакако не на ону у коју биљежим
мјеста за дневник.

Дакле, Ломбардија је стамена,
недневничка покрајина, лијепа имена
које добро изражава моје расположење,
котрљајуће, обло, напућено
(јер двоусненици би боље чинили кад би се звали
пућници нпр.), блистава и успорена завршетка,
сличи Гаљарди, која је кравље име
и епитет лукавице у неким крајевима.
У њима, тим крајевима, одавно нисам била,
у њима ћу негдје при крају
тражити одговоре које сам поставила
док су крошње рубиле небо
у ведри сутон.

Ломбардија, како добро,
тако ће ми се звати биљежница
с одговорима.
Ломбардија и Гаљарда,
а све остало је дим.

НЕ ВОЛИМ АНТИКВАРНЕ СТВАРИ

ту прошлост која се чува смрти
и бјежи од ње у руке сензитивних жена
и таквих мужа
они би да их спасе
те ствари мемљиве од прашине
да их посложе и удахну им још мало живота
јер им га ваљда није било доста
јер ваљда мисле да с њима оживљују неку срећу,
благост, памет, добро, што ли
а тко зна што заправо спасавају
можда шкрињу младенке која ју је стопут проклела
можда лутку дјетета које се с њом није играло
можда накит који је платио нечију шутњу
можда чешаљ који је тровао
можда огледало које никад није показивало ствари
какве јесу

и што ће с њима кад их оживе
показивати их гостима по предсобљима
измишљати неке сретне приче о њима
и нудити их уз каву и кроасане
ти сретници што купују старе ствари

ПЈЕСМА О ТОМЕ

какве биљке станују у листовима неких књига
и на који су начин дошле до великог сајменог дана
на крижању цивилизација:
колима, вагонима, авионима,
реповима, жилама, крилима,
лишћем, кором,
и дудовим свилцем.
А сајам бијаше велик,
имао је говорника на постољу
(троножац неки стајао са стране)
и даме којима се хаљине повлачиле по тлу,
и племениту господу која су тло љубила
и дјецу забављену клепетаљкама
и дојиљиним прсима.
Било је још ту и свакаквих медањака, папрењака
и неких мирисавих штапића,
и платнених лопти што су се котрљале тик до ногу
тик до ногу продавача, купувача, прогутача,
тик до ногу, тик на лицу
жмиркање од свјетла
јер био је то топао и бљештав дан,
ведар посвема.
Од ведрине и сухог зрака
сви се поднапили наранчина сока

и чекали корице за ону књигу
оних листова до које су допузале биљке.
Хоће ли оне бити тамо
и кад други пут погледам
е, то не знам.

РЕБРА ТИХЕ ПРОМЈЕНЕ

Буде тако свако мало
па неко прогласи анатему.
Анатему на шкољке,
анатему на прозоре,
анатему на дворишта,
она с дрвећем
или она асфлатирана, бетонирана,
свеједно.
Биле су тако већ те анатеме
на кости, на наранче, на лонце
на тањуре, жлице и косилице.
И, ето, сад ова на мирисаве љубице.
Али нисам се бунила због шкољки,
њих не једем.
Ни због прозора,
имам своје.
Ни због дворишта,
што ће ми двориште,
а и немам га.
Ни због кости, тањура жлица и косилица.
Мислила сам то је тако глупо,
жалибоже ријечи,
већ ће ваљда видјети.
Али сад, ове љубице,

оне ме муче,
Без њих не могу.
Не могу ми радити омиљени парфем,
не могу ми поклањати рођендане,
не могу их не цртати дјетету,
не могу их склањати уз скромност.
Ни пјесму написати без њих, ето, не могу.

ЗАПИС О СЛУТЊИ

Ријеч се расипа у сто милијуна дијелова
а сви су неухватљиви попут живе из разбијена
топломјера
и опет се негдје састају попут те исте живе
само што тебе тамо више не буде
да посвојиш ту наново сложену ријеч
узмеш је у крило, одунаш
и кажеш сад си моја
а не буде те ни у просторима шутње
тамо гдје се ријеч још није ни почела расипати
а немоли спајати у живину репу
не буде те заправо нигдје
само слутиш да би могло бити
неко вријеме помније од расипања,
помније од новог слагања
брижљивије од шутње
у којем би могла прибавати
нека онкрајна, али посве цјеловита ти
Но, док се то не догоди,
пиши слутњу.

У НЕВРЕМЕНУ

завршило је вријеме ведрих пјесама
враћам се отамо одакле сам и кренула
из чворишта горког мраза, мразне браде
и блатног снијега од којег сњеговићи не расту
а сањке се не троше
нема ту никаквог пупољка који би се
стезао у шаџи филмског мртваца
самоћа је пренапученост
множина ствари које ти хропћу за вратом
множина ствари, старе кране
која искрсава из таме тавана
у мрскоме клупку
па га ти одвезуј
тај мраз који није одвезив
тај снијег који није отопио
ту браду која се цери
у глуху ноћ
завршило је вријеме ведрих пјесама

UVJERLJIV VRT

SAMO

sam si i samo je sve tvoje
dok lampe svijetle
dok ljudi hodaju
dok kišobrani gube ravnotežu
i mravi začuđeno gledaju
kako im je maklo kuću
i odnijelo živicu

sam si i samo je sve tvoje
štogod se pričalo
kamogod se kretalo
i kakogod se bivalo
sam si i samo je sve tvoje
tvoj strah, tvoja radost
tvoja jutra i tvoja košulja
koja se sama suši
na ovom toplom popodnevnom suncu
koje je isto samo
i koje ti neće olakšati

MODRA GALICA

tračak modre galice na zidu
uvjerava me da ovdje žive vinogradari
da je to prava vinogradarska zemlja
i da ljubitelji drenjina nemaju tu što tražiti,
ali ja sam uporna i htjela bih objasniti
da i drenjine imaju svoje čari:
ona promjena od zelene, svjetlocrvene do tamne
poput krvi među još zelenim lišćem
pa oblik umanjenog svemirskog broda
pa upotrebna vrijednost naušnice npr.
k tome sok, marmelada ili pejzaž
na slici flamanskog majstora koji je posjetio Italiju
ili bilo kojeg drugog majstora,
zar to nije dovoljno barem za sumnju
ako ne za vjeru,
ali ne,
vinogradarima nitko neće hvaliti drenjine
ni boju im, ni sok, ni oblik, ni sliku,
vinogradari znaju sve o vinu koje je hrana
o vinu koje je pjesma, o vinu koje se toči
još od mlade cetinjanke ili andalužanke
ili neke druge mlade koja tiješti grožđe nogama
i pritom joj tamni sok boji listove i koljena
jer pravo je vino samo crno
crno poput mjeseca koje su pojeli vukodlaci
u toj zemlji s tračkom modre galice na zidu

UVJERLJIV VRT

kroz ulazna vrata, pa kroz hodnik do stražnjih
vrata kroz koja se ulazi u
vrt
vrlo uvjerljiv vrt
možeš doći kadgod poželiš
obično me nema tamo
obično nema ni drugih
(ali se ostavi sekretarica
ili napisana poruka)
i možeš sjesti na klupu ispod prozora
i možeš jesti na klupi ispod prozora
i možeš gledati
sve na klupi ispod prozora
otkud puca vidik na vrt
vrt izgleda kao atrij u franjevačkom samostanu
(recimo na Trsatu gdje ispovijedaju na Veliku Gospu)
samo što ima šetanje
šetanje biljaka
u svako doba dana i noći
one, biljke, mirno i nenametljivo šecu
jedino je bršljan nešto nemirinji, a paprat sporija
ali to ništa ne mijenja
na uvjerljivosti

ODLAZAK

odlaze stvari, ljudi i ptice
odlaze urešeni i obučeni
na promenadama
koje se tako više ne zovu
odlaze
svima vidim samo potiljak
ravna leđa i nogavice hlača
one kloparaju oko peta
u sjajnim tamnocrvenim cipelama
te su cipele katkad ja
a katkad nisu

LOMBARDIJA

Lombardija je jedna stamena pokrajina,
stamena toliko da ne znam
na koju bih je točno kartu ucrtala,
svakako ne na onu u koju bilježim
mjesto za dnevnik.

Dakle, Lombardija je stamena,
nednevnička pokrajina, lijepa imena
koje dobro izražava moje raspoloženje,
kotrljajuće, oblo, napučeno
(jer dvousnenici bi bolje činili kad bi se zvali
pućnici npr.), blistava i usporena završetka,
slični Galjardi, koja je kravlje ime
i epitet lukavice u nekim krajevima.
U njima, tim krajevima, odavno nisam bila,
u njima ću negdje pri kraju
tražiti odgovore koje sam postavila
dok su krošnje rubile nebo
u vedri suton.

Lombardija, kako dobro,
tako će mi se zvati bilježnica
s odgovorima.
Lombardija i Galjarda,
a sve ostalo je dim.

NE VOLIM ANTIKVARNE STVARI

tu prošlost koja se čuva smrti
i bježi od nje u ruke senzitivnih žena
i takvih muževa
oni bi da ih spase
te stvari memljive od prašine
da ih poslože i udahnu im još malo života
jer im ga valjda nije bilo dosta
jer valjda misle da s njima oživljuju neku sreću,
blagost, pamet, dobro, što li
a tko zna što zapravo spašavaju
možda škrinju mladenke koja ju je stoput proklela
možda lutku djeteta koje se s njom nije igralo
možda nakit koji je platio nečiju šutnju
možda češalj koji je trovao
možda ogledalo koje nikad nije pokazivalo stvari
kakve jesu

i što će s njima kad ih ožive
pokazivati ih gostima po predsobljima
izmišljati neke sretne priče o njima
i nuditi ih uz kavu i kroasane
ti sretnici što kupuju stare stvari

PJESMA O TOME

kakve biljke stanuju u listovima nekih knjiga
i na koji su način došle do velikog sajmenog dana
na križanju civilizacija:
kolima, vagonima, avionima,
repovima, žilama, krilima,
lišćem, korom,
i dudovim svilcem.
A sajam bijaše velik,
imao je govornika na postolju
(tronožac neki stajao sa strane)
i dame kojima se haljine povlačile po tlu,
i plemenitu gospodu koja su tlo ljubila
i djecu zabavljenu klepetaljka
i dojiljinim prsima.
Bilo je još tu i svakakvih medenjaka, paprenjaka
i nekih mirisavih štapića,
i platnenih lopti što su se kotrljale tik do nogu
tik do nogu prodavača, kupovača, progutača,
tik do nogu, tik na licu
žmirkanje od svjetla
jer bio je to topao i blještav dan,
vedar posvema.
Od vedrine i suhog zraka
svi se podnapili narančina soka

i čekali korice za onu knjigu
onih listova do koje su dopuzale biljke.
Hoće li one biti tamo
i kad drugi put pogledam
e, to ne znam.

REBRA TIHE PROMJENE

Bude tako svako malo
pa neko proglasi anatemu.
Anatemu na školjke,
anatemu na prozore,
anatemu na dvorišta,
ona s drvećem
ili ona asflatirana, betonirana,
svejedno.
Bile su tako već te anateme
na kosti, na naranče, na lonce
na tanjure, žlice i kosilice.
I, eto, sad ova na mirisave ljubice.
Ali nisam se bunila zbog školjki,
njih ne jedem.
Ni zbog prozora,
imam svoje.
Ni zbog dvorišta,
što će mi dvorište,
a i nemam ga.
Ni zbog kosti, tanjura žlica i kosilica.
Mislila sam to je tako glupo,
žalibože riječi,
već će valjda vidjeti.
Ali sad, ove ljubice,

one me muče,
Bez njih ne mogu.
Ne mogu mi raditi omiljeni parfem,
ne mogu mi poklanjati rođendane,
ne mogu ih ne crtati djetetu,
ne mogu ih sklanjati uz skromnost.
Ni pjesmu napisati bez njih, eto, ne mogu.

ZAPIS O SLUTNJI

Riječ se rasipa u sto milijuna dijelova
a svi su neuhvatljivi poput žive iz razbijena toplomjera
i opet se negdje sastaju poput te iste žive
samo što tebe tamo više ne bude
da posvojiš tu nanovo složenu riječ
uzmeš je u krilo, odnunaš
i kažeš sad si moja
a ne bude te ni u prostorima šutnje
tamo gdje se riječ još nije ni počela rasipati
a nekmoli spajati u živinu repu
ne bude te zapravo nigdje
samo slutiš da bi moglo biti
neko vrijeme pomnije od rasipanja,
pomnije od novoga slaganja
brižljivije od šutnje
u kojem bi mogla pribivati
neka onkrajna, ali posve cjelovita ti
No, dok se to ne dogodi,
piši slutnju.

U NEVREMENU

završilo je vrijeme vedrih pjesama
vraćam se otamo odakle sam i krenula
iz čvorišta gorkog mraza, mrazne brade
i blatnog snijega od kojeg snjegovići ne rastu
a sanjke se ne troše
nema tu nikakvog pupoljka koji bi se
stezao u šaci filmskog mrtvaca
samoća je prenapučenost
množina stvari koje ti hropću za vratom
množina stvari, stare krame
koja iskrsava iz tame tavana
u mrskome klupku
pa ga ti odvezuj
taj mraz koji nije odveziv
taj snijeg koji nije otopiv
tu bradu koja se ceri
u gluhu noć
završilo je vrijeme vedrih pjesama

A CONVINCING GARDEN

EVERYTHING ABOUT YOU IS LONELY

you are alone and everything about you is lonely
while street-lights are shining bright
while people keep walking
while harmony of umbrellas is lost
and ants look in amazement
their houses vanish from sight
their hedge-fence being crushed down

you are alone and everything about you is lonely
regardless of what they say
regardless of one's whereabouts
and one's way of existence
you are alone and everything about you is lonely
your fear and your joy
your mornings and your shirt
that's drying
in this warm afternoon sun –
sun that is also lonely
and that will not make things easier for you

Translated by Hana Dada Banak

BLUE VITRIOL

traces of blue vitriol on the wall
trying to convince me this is where the wine-growers live
that this is the authentic grape-growing land
and those fans of cornelian cherries have no business here
but I am stubborn and insist on explaining
those cornelian cherries are fascinating in their own way
to start with, they change from the green and light red
colour to a dark one
resembling blood among the still green leaves
then they have the shape of a shrunk spaceship
not to mention the fact they could be worn as earrings,
indulged, in the form of cornel juice and jam
enjoyed as a landscape
painted by a great Flemish painter who, once upon a time,
visited Italy
or by any other great painter –
shouldn't that be enough for a doubt
or faith even,
but no -wine-growers wouldn't have anybody
praising cornelian cherries
their colour, juice, shape or landscape painting
for wine-growers they know all about wine being food
and a song, about wine being served
by a young woman from the Cetin or Andalusian region

or by some other young woman treading out grapes
dark red juice dying her calves and knees
for genuine wine is intensively dark
dark as the Moon eaten by vampires
in this land with traces of blue vitriol on the wall

Translated by Hana Dada Banak

A CONVINCING GARDEN

through the main entrance, down the hallway
to the backdoor leading to
the garden
a very convincing garden
one can visit any time
usually you won't find me there
usually you won't find anybody there
(but you can always leave a message on the answering
machine or write a note)
you can sit on the bench beneath the window
eat without compulsion
and gaze
from the same bench
having a splendid view of the garden
garden resembling the atrium of the Franciscan monastery
(imaginably at Trsat where people confess at the
Feast of the Assumption)
but this garden is a particularly vibrating one
plants having their special beat
at any time of day and night
pulsating with calm vigour and discreet energy
only ivy being more restless and fernery less fluttery
but not making the garden
less convincing

Translated by Hana Dada Banak

DEPARTURE

things, people and birds depart
they depart all made-up and looking smart
at promenades
no longer called by that name
they depart
I can see only backs of their heads
straight backs and trouser-legs
dancing around heels
of shiny dark-red shoes
those shoes sometimes being me –
sometimes not

Translated by Hana Dada Banak

LOMBARDY

Lombardy is a stout province,
 so stout that I know not
 precisely on which map to chart it,
 surely not the one in which I record
 spaces for a diary.

Thus, the stout Lombardy,
 a non-diaristic province, with a lovely name
 that expresses well my mood,
 rolling, rounded, puckered
 (the bilabials could work better if they were
 called puckerers e.g.), brilliant with slow ending,
 similar to Gaillardia, which is cow's name
 and in some parts the name for a lily.
 In these parts, I haven't been there in a while,
 but I will seek the answers I laid out there
 while the boughs bordered the sky
 in the bright sunset.

Lombardy, so good,
 that's how my notebook
 with the answers shall be called.
 Lombardy and Gaillardia,
 all the rest is smoke.

Translated by Boris Gregorić

I DO NOT LIKE THE ANTIQUES

that past that keeps away from death
running from her into the hands of sensitive women
and such men
who'd want to salvage
these things of moulded dust
to match them, breathe a bit of life into them
as if they haven't had enough of it
as if reviving some happiness through them
something gentle, smart, good, whatever
but who knows what they are salvaging
perhaps a bridal chest that a bride cursed hundredfold
perhaps a doll that a child never played with
perhaps jewelry that paid for somebody's silence
perhaps a poisoned comb
perhaps a mirror that never showed the things the way
they were
and what with them when they revive them
to show off to guests in the hallways
to invent some lucky stories about them
pushing them over coffee and croissants
these lucky ones who buy the old stuff

Translated by Boris Gregorić

THE POEM ABOUT THAT

what kind of plants reside among the leaves of certain
books

and how did they come to the great day at the Fair
at the crossroads of civilizations:

in cars, wagons, airplanes,
on tails, through veins, on wings,
through leaves, bark,
and a silk moth.

Yes, the Fair was big,
there was a speaker on the platform
(a folding stool placed to the side)
and it had ladies with long gown dresses,
and noblemen kissing the ground
and kids entertained by clapper toys
and nurses's breasts.

There were all sort of brownies, ginger bread
some incense sticks,
and cloth footballs rolling over to one's feet
right next to the sellers', buyers', fire-eaters' feet,
next to the feet, the facial tic
blinking from too much light
for it was a warm and shiny day,
utterly bright.

Because the brightness and dry air

everyone imbibed too much orange juice
and waited for that book
with the leaves to which the plants have crawled over.
Will they be there
when once again I look out
well, that I don't know.

Translated by Boris Gregorić

THE RIBS OF QUIET CHANGE

Now and again it happens
someone declares anathema.

Anathema on seashells,
anathema on windows,
anathema on backyards,
with the trees
or paved one, in concrete,
whatever.

Thus we had the anathemas
on bones, oranges, pots and pans
plates, spoons, lawnmowers.

And, here, this last one, on fragrant pansies.
But I never minded the one on seashells,
since I don't eat them.

Nor the one on windows,
since I've got mine.

Nor the one for backyards,
what do I need it for
when I don't have a backyard..

Never minded the bones, plates, spoons, and lawnmowers.

I even thought it quite dumb,
sorry to say,

thought they'll figure it out.

But now, these pansies,

it bothers me,
I can't do without them.
I can't have my favorite scent,
I can't receive them for birthdays,
I can't draw them to a child,
I can't modestly put them away.
Not even a poem can I write without them, well,
that I cannot.

Translated by Boris Gregorić

NOTE ON PREMONITION

Word falls apart into a hundred million parts
irretrievable like mercury in a broken thermometer
and yet somewhere, like mercury, again they come together
yet you aren't there any more
to adopt that newly arranged word
take it in your lap, nurse it,
tell it 'you are mine now
and you are not in the spaces of silence
where the word has not started to fall apart yet
let alone pull back into the mercury tail
in fact you are nowhere
only sensing that there could be
some time more mindful than this breaking off,
more mindful of the new arrangement
more attentive than the silence
in which you could live by
some otherworldly, yet wholesome you
But, until that happens,
write down the premonition.

Translated by Boris Gregorić

IN BAD WEATHER

the time of sunny poems is finished
I go back to where I started from
from the knot of bitter frost, frosty beard
and muddy snow that grows no snowmen
and wears no sleighs down
nor is there a bud squeezed
in the fist of the film dead
loneliness is overcrowding
the plurality of things that breathe at your neck
the plurality of things, the old junk
emerging from darkness in an attic
in a hateful yarn ball
now go try to untangle it
that frost that untangles not
that snow that melts not
that beard that grins
into the dead of night
the time of sunny poems is finished

Translated by Boris Gregorić

О ПЕСНИКИЊИ

Евелина Рудан рођена је у Пули 1971. Живи у Загребу. Објавила је збирке *Sve ča mi rabi ovega prolića* (2000), *Posljednja topla noć* (2002, заједно са Слађаном Липовцем и Денисом Перичићем), *Uvjerljiv vrt/Convincing Garden* (у електронском облику, превод Хана Дада Банак, 2003.), *Breki i ćuki* (2008, награда Града Ријеке Драго Герваис за рукопис 2007.), *Pristojne ptice* (2008) и *Smiljko i ja si mahnemo* (2020, Награда Фран Галовић 2020. и Награда Иван Горан Ковачић 2021.), те сликовницу *Kraljevićev san* (заједно с илустратором Свеном Неметом, 2010). Заступљена је у више антологија и прегледа савремене хрватске поезије, а песме су јој преведене на словеначки, чешки, енглески, немачки, шпански, италијански, румунски и низоземски.

Предаје на Одсјеку за кроатистику загребачког Филозофског факултета. Бави се усменим жанровима, интертекстуалним (и интермедијалним) везама усмене и писане књижевности и облицима нове усмености. За књигу *Vile s Učke. Žanr, kontekst, izvedba i nadnaravna bića predaja* (2016) добила је награду Филозофскога факултета 2017. године. Радила је у Пазинском колегију – класичној гимназији и издавачкој кући Јосип Турчиновић д.о.о.

Евелина Рудан
УВЈЕРЉИВ ВРТ

Едиција

повеља

Библиотека
ВЕРСОПОЛИС
књига друга

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ” КРАЉЕВО

За издавача
ЈАСМИНКА МАРКОВИЋ

Главни и одговорни уредник
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Ликовни уредник
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа
САЈНОС Нови Сад
Тираж 1.000

Краљево
2022

